

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΛΙΑΣ

Κλαγγή των όπλων

[ΠΟΙΗΣΗ]

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη ελληνική ποίηση

Διευθυντής σειράς: Χάρης Βλαβιανός

Αλέξανδρος Μηλιάς, *Κλαγγή των όπλων*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αλέξανδρος Μηλιάς, Αθήνα, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2023

KET E708 ΚΕΠ 90/23

ISBN 978-618-07-0485-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΛΙΑΣ

Κλαγγή των όπλων

[ΠΟΙΗΣΗ]

«Se casco» said Bianca Capello
«non casco in ginocchion»

EZRA POUND

ΚΛΑΓΓΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ

Φτάνει να με αγαπάς, είπε. Πέθανα. Όλες οι πομπές χαιρέτισαν το πέρασμά μου.

Όταν αγγίζεις το στήθος τους, με λάβρα η καρδιά τους θα χτυπά. Δεν θα βγάζουν άχνα.

Θυμήσου τα μάτια μου, μαρμαρωμένους το άνοιγμα πώς κοίταγες, τα βγαλμένα της γης σπλάχνα.

Με δέχθηκαν όπως παραμερίζαν κάτω απ' τα πέλματά σου οι κόκκοι της άμμου

στον παράδεισο του καλοκαιριού. Θυμάσαι τη λύπη του μεσημεριού, όταν μονάχα τα τζιτζίκια

μιλούσαν, κι ήμασταν αφημένοι στον ύπνο, και τα χνότα μας μύριζαν καρπούζι;

Αλήθεια είναι, ξεχασμένη χρόνια η φωνή σου, τίποτα πια δεν ζει.

Οι ρίζες έφτασαν στη θάλασσα, η σκέψη έγινε του αφρού σκιά, τ' αρ-
μυρίκια

με λυγισμένα τα κλαδιά τους στα νερά, κι η σκέπη τ' ουρανού θολώ-
νει και με κατεβάζει

από τον θρόνο της μνήμης. Επειδή το ζήτησα εγώ. Αυτή είναι η δύνα-
μή μου, το πιστεύεις;

Κάποτε μ' ένιωθες – πάψε ν' αμφισβητείς, ν' απογοητεύεις, να παι-
δεύεις

τους λίγους που σε κατανοούν. Σε αγαπώ. Ναι. Η ποίηση μόνο δάκρυα
θα συνάζει.

Κατεβαίνοντας κέντρο Αθήνας, οι δυο μας, οδηγούσα, λέω: Πρόσεχε
όταν πεθάνω. Γαμώτο.

Και μας πλευρίζει το σαράβαλο, βρίζοντας σκαιά. Χτυπώ το χέρι στο ντουλάπι, για ένα πιστόλι.

Θυμάσαι; Χάθηκαν. Το μήνυμα όμως παραμένει: Στο διάλογο όλοι, κανείς, κανείς τους δεν μας απειλεί. Τι δεν καταλαβαίνεις; Θα εγκαταλείψεις την κάθε μέρα στης Πρέβεζας τον κρότο;

Αν είναι πες το. Ποιος σου τα έμαθε όλα αυτά; Έπρεπε επί δεκαπέντε συναπτά

έτη να χύνεις το αίμα σου, όλοι οι αχρείοι, τα σκουπίδια, στου πλήθους την ορμή να σε θυσιάσουν;

Οι εγκέφαλοι της αφυδάτωσης, να περιπαίζουν, να θριαμβολογούν, ν' αδειάζουν

τη θάλασσα κι ύστερα να πετροβολούν; Επτά επτά;

Σαρανταενιά. Και ένα; Έχω πεθάνει. Οι νότες είμαι στο μυαλό σου.

Έπαιζε τότε: *Dave Brubeck Quartet,*

Take Five. Κι η μελωδία που με κύκλωνε νεκρό θα έδινε λυγμού χροιά στου κάθε έρωτα, μετά, την τρικυμία.

Σε κάθε αρρώστια: φουσητό γυαλί, χρυσό πνευστό, το βάθος κάθε δύσκολης αναπνοής σαν συμφωνία

θανάτου σε τραβάει. Ξέρεις τι λέω; Άσε. Θάψε στην άμμο, ξέχνα τα όλα: Τα βιβλία. Τυφλοί εστέτ

–δεν βλέπεις;– έστησαν παγίδα μεγαλύτερη απ' το ανάστημά σου.

Άντε χάσου,

θα έλεγα, με δίπλα ένα χαμόγελο γυναίκας να ξεπλένει από τα στήθη την οργή.

Όμως τελείωσαν αυτά. Διότι κόπηκε το νήμα. Διότι ακούγεται η κλαγγή

των όπλων. Σαν ξιφολόγχη ας λάμψει λάμα λέξεων – κάποτε θα μοιράζει φρούτα καλοκαιρινά για τα παιδιά σου.

Ξαναρωτώ: Επτά επτά; Σαρανταενιά. Και ένα; Έχω πεθάνει. Ναι, έχω πεθάνει.

Από τον θρόνο της μνήμης κατεβαίνω. Επειδή το ζήτησα εγώ. Αισθάνθηκες τη λύπη του μεσημεριού;
Συγκίνηση μες στη ζωή, όχι γράφοντας. Μ' ακούς; Μόνο τα τζιτζικια. Του νερού
είναι όλα. Ποτάμι που κυλάει και χάνεται η φωνή μου – Φτάνει, φτάνει!

Να με αγαπάς. Εμένα κι οτιδήποτε έχει πεθάνει. Βγάλε με όμως ασπροπρόσωπο. Χρησιμοποίησε ό,τι θες: Στουπέτσι.
Μηδένισέ τους. Τελείωσαν οι αβρότητες. Σαν λευκή κόλλα μαθητή είναι καλύτερα να τσαλακώνεσαι; Ας πρόσεχαν. Μια φορά, έκανες το καθήκον σου. Ειρκτή
ισόβια θα εκτίεις; Φεύγω. Αν σε ρωτήσουν γιατί ήρθα, ν' απαντήσεις: Έτσι.

Μαρμαρωμένος, με βγαλμένα της γης σπλάχνα. Μάτια γαληνεμένα και ανήσυχα. Πατέρα και γιου.
Γραφή νεκροπομπή, άνευ προηγούμενου αιματοχυσία. Άχνα δεν βγαίνει. Γυναικείο στήθος, λάβα.
Έλαβα το μήνυμα. Οι νότες είσαι που με κύκλωσαν. Νεκρό. Θα κολυμπήσεις μόνος, σε κατάλαβα.
Όμως, τέλος οι αβρότητες. Ας το γνωρίζουν. Κι ας θυμηθούν: Ένας-ένας θα σβήνουν σε λευκό του μολύβδου.